

Urmet Uusorg, keskmaajooksja

Sündinud 27. septembril 1976

Parimad tulemused: 1998 EM-il 800 m jooksus 29., 1997 U-23 EM-il 10. ja 1999 universiaadil 13. koha, 1995 juunioride EM-il eeljooksust edasi ei pääsenud.

Võitnud 1998 ja 1999 EK-I II liigas 800 m jooksus esikoha. Tulnud 1996–2002 200–800 m jooksus 20 korral (sh 7 korral sisemeistrivõistlustel) ja 4 korral teatejooksus Eesti meistriks. Püstitanud Eesti rekordeid: 1000 m jooksus 2.20,49 (1998) ja 800 m jooksus 1.45,87 (1999), hallis 600 m jooksus 1.17,58 (1998). Isiklikke rekordeid (a-st 1998): 200 m 21,85 (tuulega 21,69), 400 m 47,08. Võistelnud 21 korda Eesti koondises. Läänemaa parim meessportlane 2002. – Vend Margo U. (11. VII 1979 Nõva), kergejõustiklane, on tulnud 4 korral teatejooksus Eesti meistriks, saanud 1998 800 m-s hõbeda ja 3000 m takistusjooksus pronksi. Guinnessi rekordi püstitaja ja 5-kordne maailmameister naisekandmisvõistluses.

Urmet Uusorg on pärit Rannaküllast, endisest Nõva vallast.

Ta on olnud Läänemaa aasta meessportlane aastatel 1998 ja 2002.

Teda inspireeriv mõte: "Vastaseid ei tohi kunagi alahinnata, aga neid ei maksa ka ülehinnata." See on üks väga vana ütlus, mille lõppu olen mugandanud.

Lõppkokkuvõttes oleme kõik luust ja lihast inimesed.

Hea harjumus: tunnen, et mu päev ei ole alanud, kui ma ei ole saanud hommikul duši all käia.

Kus on su lemmik jooksurada?

Metsas. Mulle ei meeldinud staadionil joosta ega trenni teha. Pigem mõnusatel metsaradadel, kus saan vaadata ümbrust ja olla looduses. Metsaradu on erinevaid. Seal pead jälgima, kuhu astud ja kuidas.

Oled sa joostes mõne loomaga ka kokku sattunud?

Joostes olen enamiku ulukitest ära näinud. Ei ole silmanud karu, ilvest ja hunti, aga teisi olen näinud. Eesti metsades liikudes tean, et kui ma talvel karu üles ei aja ja loom marutaudis ei ole, siis tegelikult ei ründa neist ükski inimest. Aga Marokos laagris olles ei saanud ma selle teadmise peale kindel olla. Kui läksin seal metsa jooksma ja sain aru, et mind jälgitakse, siis hakkas mul tõsine hirm. Ühel hetkel hakkasid puuladvad liikuma ja nägin, et seal oli suurem ahvikari. Siis muutusid mu liigutused ikka väga kiireks.

Kas see juhtus enne, kui olid püstitanud mõne rekordi?

Noh, jah. Eesti rekordi jooksin küll pärast seda seika. Aga kõige parem on võistelda nii, et sa ei mõtle sel ajal liiga palju. Kui hakkad ette kujutama mingeid liblikaid aasal, siis võid sinna raja peale unistama jääda.

Kas sa jõusaalis lindil ka jooksid?

Ei. Ka talvel mitte. Pigem panen tossud jalga ja lähen jooksu väljas. Praegu istume siseruumis, töö olen siseruumis ja siis lähen jooksurajale ja see on jälle siseruumis! Muidugi mõned ütlevad, et mine tee seda -10 kraadiga! Tegelikult ei ole sooja ega külma ilma, vaid valed riided. Kui ma veel sporti tegin, siis jooksin -25 kraadise külmaga 24 kilomeetrit. Ripsmed olid niimoodi jääs, et kui tuul oli vastu, siis pilgutasin laskumisel ja mul külmusid silmad hetkega kinni. Võtsin kinda käest ja sulatasin lahti. Nägu oli härmas. Aga pärast seda oli jumalast hea tunne. Värskes õhus liikumine meeldib mulle.

Kas sa jooksed praegu ka?

Oma lõbuks küll. Eile panin veel pool üheksa õhtul dressi selga, sörkisin kergelt 6 kilomeetrit ja täna tahaksin ka veel jõuda. Iga päev pole see võimalik, aga kui vähegi saan, siis jooksen. Kui ma vahepeal midagi ei teinud, siis tundsin, et kogu mu elu hakkas kuidagi kokku jooksuma. Aga joostes on mõnus segaseid mõtteid kõrvale juhtida.

Ennekõike jooksen muidugi enesetunde pärast. Eelmine nädal oli mul väga raske. Tulin töölt, olin väsinud. Pool kümme panin dressi selga, aga palju ei puudunud, et dress seljast võtta ja tagasi panna. Milleks peaksin ennast veel vastu ööd kurnama? Aga sain endast võitu ja läksin välja ja pärast olin väga rahul, et seda tegin. Pole paremat enesetunnet, kui pärast jooksmise lõppu, kui pinged on kehast kadunud ja lähed duši alla. Vaat see on selline x-faktor, mille nimel tasub seda kõike teha.

Kui algusesse tagasi minna, siis kuidas sina jooksmise ja üldse spordi enda jaoks avastasid?

Põhikoolis olin poiss nagu teisedki, ei olnud midagi erilist. Aga minu jaoks oli murranguline kindlasti see, et Nõva kooli tuli otse ülikoolist uus õpetaja Peeter Kallas. Käisin siis kuuendas või seitsmendas klassis. Kehalise kasvatuse tunnid muutusid mitmekülgsemaks ja kuna õpetaja oli noor ja energiline, siis ta algatas uusi asju. Hakkasime rohkem suusatama, mitmesuguseid pallimänge harjutama ja jooksuma. Alustasime ka jooksuvõistlustel käimist ja tundus, et meil läks hästi. Ta oli linnapoiss, kes tuli maapakku, sest muidu oleks ta pidanud (Vene) sõjaväkke minema. Maakoolide õpetajad said nimelt vabastuse. Alguses ta oligi mõelnud, et on oma paar-kolm kohustuslikku aastat ära ja tõmbab siis uttu. Aga ta elab seal tänaseni.

Mida lapsed siis enne Kallast Nõval tegid?

See kõlab, nagu ma oleksin juba väga vana inimene, aga sellist asja, et istud kodus arvuti taga, minu põhikooli ajal ei olnud. Pärast kooli oli vanematel tükk tegemist, et meid tuppa saada. Mängisime jalgpalli, sõitsime ratastega. Treeninguid kui selliseid kooli juures tõesti ei olnud. Elasin maapoisi elu, käisin vanaemal laudas abiks ja suvel oli vaja heina teha. Talvel sõitsime jääpankadega mere peal, ka selliseid hullusi sai tehtud. Kui praegu oma lastelt kuuleksin, et nad käisid jääpangaga sõitmas, siis ma ei oleks vist väga rõõmus. Aga minu vanemad seda õnneks ei teadnud...

Mida Peeter Kallas tegi, et suutis teid sportima panna?

Ta oli lihtsalt väga hea eeskuju, sest ta tegi kõik kehalise kasvatuse tunnid kaasa. Mängis jalgpalli, käis jooksmas ja suusatas meiega koos. See innustab väga, kui õpetaja kõike kaasa teeb.

Kas oli mõni spordiala, mida ta teid tegema pani, aga millest te varem midagi ei teadnud?

Pesapall. Sellest ei teadnud ma küll midagi. Aga see meeldis mulle, sest seal saab palju joosta ja palli visata. Kuna see mäng arendab ka osavust, siis oli see minu jaoks loomulikult äge.

Kallase ajal toodi võimlasse ka rööbaspuud. Üle kitse olime ennegi hüpanud, aga uudis oli, et rööbaspuudel sai ka igasuguseid trikke teha. Ringtreeningule kaasasime topispallid, redelid ja muud abivahendid.

Kuidas sa enda jaoks jooksmise avastasid?

Koolidevahelistelt võistlustelt. Mäletan, kuidas Peeter Kallas ütles pärast ühte võistlust Paralepa metsas, et kui ma tulin pikale lõpusirgele, siis ta nägi minus võitlejahinge ja tahet võita. See oli kindlasti murranguline tunnus. Üldiselt on Paralepa mets mul risti ja põiki läbi joostud ja seda sirget olen keskkooli ajal väga palju kordi läbi jooksnud.

Aga siis ma loomulikult veel väga teadlikku jooksutreeningut ei teinud. Kõik külapoised käisid meie trennirühmas. Tegime seal kõike, mängisime rahvastepalli, jalgpalli, suusatasime, mida iganes.

Põhimõtteliselt algas sinu teadlik spordielu siis 6-7 klassis?

Jah. 1990ndal aastal, kui olin 14, tulin Viljandis Eesti noortemeistriks 800 meetri jooksus ja sellest algas teadlikum ja aktiivsem treening. See kindlasti ei olnud mu esimene võistlus, aga see oli mu esimene Eesti noorte meistrivõistlus, millest osa võtsin ja millest mul õnnestus võidukalt välja tulla.

Mis siis edasi sai?

Siis tuligi valida. Nõva kooli tuli ka uus muusikaõpetaja ja mul oli võimalus hakata tõsisemalt tegelema klaverimänguga. Mõned etüüdid olin juba varem maha mänginud, aga siiski tundsin, et see ei ole päris minu ala ja jäin spordi juurde. Tegelikult huvitas klaverimäng muidugi ema rohkem kui mind.

Miks sulle joosta meeldis?

Ma arvan, et kui ma poleks võistlusi võitnud, siis poleks see nii väga meeldinud ka. Aga ikka lähed starti, kui leht kirjutab, et võitis seal ja seal. Kas oli see varjatud kuulsusejanu? Ei tea. Igatahes on selge see, et kui mul poleks algusest peale hästi läinud, siis vaevalt oleksin pingutada viitsinud.

Kas seadsid juba siis endale mingi eesmärgi?

Ei julge öelda, et kohe seadsin, aga mingil hetkel mõtlesin küll, et tahaksin saada spordis kõige ihaldatumat trofeed. Olümpiavõitu. Aga kahjuks ei jõudnud ma isegi olümpiamängudele.

Samas eesmärgid ju innustavad edasi pürgima?

Ega väga väikseid eesmärke saagi seada. Aga eesmärgid peavad olema reaalsed. See ei olnud nii, et ma 14-aastaselt kujutasin ette, et saan olümpiavõitjaks, aga ma kujutasin ette, et saan paremaks. Nii näiteks on 800 meetri jooksu üks verstapost 2 minutit. Kui jooksed alla kahe minuti, siis oled teatud taseme saavutanud. Sealt edasi on järgmine tõsine aeg alla 1.50. Mina jooksin 1999. aastal Eesti seni kehtivaks rekordiks 1.45.87. Eesti hetketaset vaadates olin päris hea.

Pärast põhikooli läksid edasi Haapsalu keskkooli. Kas kaalusid ka teisi võimalusi? Sinu kodu jäi ju Haapsalu ja Tallinna vahele?

Haapsalu kooli valisin sellepärast, et siis sain jätkata treeninguplaanide ja kavade tegemist koos Peeter Kallasega. Teine variant oleks olnud tulla Tallinnasse nüüdsesse Audentesse, aga seal oleksid olnud teised treenerid.

Kuidas see koos treenimine välja nägi?

Kallas jäi Nõvale. Tegime plaanid ja minu asi oli plaanidest kinni pidada. Nädalavahetustel käisin kodus ja siis saime koos aru pidada. Jooksvalt rääkisime telefoni teel. Tänapäeval on need võimalused hoopis paremad, paned kella käe peale ja treener saab kohe kõik tulemused. Aga siis rajanes meie suhe rohkem usaldusel, et ma ei kirjuta treeningupäevikusse, et käisin jooksmas, aga tegelikult istusin sõpradega pubis.

Kui kerge või raske oli sellest plaanist kinni pidada ja usaldust õigustada?

Ei ütleks, et raske oli. Kui sa midagi teed, siis tee seda hingega. Ja kui oled endale mingi plaani teinud, siis on mõistlik seda järgida.

Kui ma läksin keskkooli, siis oli meie klassis 30 või 35 õpilast. See oli põhimõtteliselt pool Nõva kooli, kus ma enne käisin, nii et sisseelamine uude kooli oli minu jaoks natuke keeruline. Samas ma arvan, et mind aitas palju see, et ma tegin sporti. Tänu sellele pälvisin võib-olla kaasõpilaste hulgas mingisuguse austuse.

Milline treening sulle meeldis?

Ma olin kiiruslik tüüp. Mul ei olnud midagi pikkade trennide vastu, aga rohkem meeldisid pigem kiired ja lühikesed.

Kuidas sa said aru, et keskmaajooks on sinu distants?

Õeldakse, et 800 meetri jooks on üks kõige raskemaid jookse üldse, nii imelikult, kui see ka ei kõla. 400 meetri puhul jooksed ühe ringi ära nii kiiresti, kui torust tuleb. 1500 juures hakkab mängima juba taktika. Aga kui tegu on 800 meetriga, siis pead jooksuma nagu 400 – täiega, aga kaks korda. 800m on keeruline distants, selle jaoks peab olema nii vastupidavust kui ka kiirust. Loomulikult, kui võtame maratoni ja pead kaks tundi väga kiiresti jooksuma, siis see on muidugi hullem veel.

Ma olin kiiruslik tüüp. Võib-olla kujunes see nii, sest kui ma oleksin tahtnud sprindiga tegeleda, siis oleks vaja olnud staadionit. Nõval staadionit ei olnud. Oli 220-meetrine mururing, kus harjutasime kiirust. Pikemad maad mulle lihtsalt ei meeldinud. 1000 ja 1500 meetri ajad on mul proportsionaalselt täiesti paigast ära. Viimast distantsi oleksin pidanud palju kiiremini jooksuma, aga see jäi võib-olla mõtlemisele taha.

Kuidas sinu jooksjakarjäär pärast Viljandist saadud medalit edasi läks?

See läks samm-sammult. Mäletan väga hästi, kuidas jooksin 2.00,02 ja siis tuli 2.00,01, aga ma ei saanud kuidagi alla kahe. Ja siis lõpuks oli 1.57 millegagi. Selle jooksin Pärnus Eesti–Soome maavõistlusel. See oligi murdehetk. Ja siis oli 1.54 ja lõpuks tuli ka 1.49 kopikatega. 1997 tulin esimest korda Eesti meistriks täiskasvanute arvestuses.

Mis tundeid see tekitab, kui oled saanud kahe minuti klubisse?

Seda ei oska ma niimoodi öelda. Lihtsalt, kui oled palju kordi jooksnud kahe minutiga, 2.00,01, siis see jääb väga kripeldama. Pagan, see üks sajandik on ju olematu suurus, aga ometi tähendab see spordis ja jooksus väga pikka maad. Sekund seda enam. Ja kui jooksid lõpuks 3 sekundit kahest minutist alla, siis avastasid, et pagan, kui hea tunne see on.

Mis on sinu meelest sinu jooksjakarjääri säravaim hetk?

Ei saa öelda, et üks või teine Eesti meistritiitel oleks säravam kui teine. Kindlasti ei saa ma üle ega ümber sellest hetkest, kui õnnestus Soomes joosta Eesti rekord. See tunne, mis seal lõpus oli... Vaatasin kella ka, et selline aeg! Seda olin oodanud ja oodanud. Siis ma sain öelda, et tegin igas rajaelemendis ära selle, mida pidin tegema.

Võimalus Helsingi GP-l osaleda tuli tänu mänedžer Aivar Karotammele, kes rääkis mulle välja koha paljudele tiitlivõistlustele. Kui võistlustel on A jooks ja B jooks, siis A jooks on kutsutud sportlastega, B jooksu koosseis sõltub juba mänedžerist. Koondis lendas tol korral juba Tel Avivi eurokarikale, mina lendasin hiljem järele, kuna ei saanud sellist võimalust kasutamata jätta. Aga kuna pidin eraldi minema, oli mul ka eraldi viisat vaja. Mul isa käis seda Riia saatkonnast toomas ja mul ei olnud üldse selge, kas saan seal võistelda või mitte. Lõhkusin kodus puid ja olin kõigest eemal. Puude lõhkumine ei ole selline asi, mida võiks või peaks enne võistlust tegema, aga siit tuligi välja see, et kui sa ajad mingeid omi asju, siis ei keskendu sa võistlusele ega põle läbi.

Üks pool spordis on füüsiline, aga sama tähis on vaimne pool. Et vaim oleks pingutuseks värske, valmis ja täis tahtejõudu.

Sinu 1999. aastal Helsingis joostud rekord on ikka veel Eesti rekord. Miks ei ole keegi seda üle jooksnud?

Eesti spordi valulaps on see, et meie andekad sportlased jäävad pidama noorteklassi. Seal toetab teda spordikool ja vanemad. Täiskasvanute klassi jõudes spordikooli enam ei ole, kodukohast peab ära tulema ega leiagi enam võimalust sporti edasi teha... Pead äraelamiseks töö leidma ja selle kõrvalt on sporti teha juba keeruline. Aga et pälvida kergejõustikuliidu või kellegi teise toetust, pead näitama tulemust. Et tulemust näidata, pead tõsiselt trenni tegema. Ja jõuadki surnud ringi. Loomulikult on erandeid.

Mis sind jooksmise juures hoidis?

Ma arvan, et kui ma ei oleks stabiilselt arenenud, siis ühel hetkel ei oleks hoidnud mitte miski. Öeldakse ju, et ka taandareng on areng, aga kui sind on tabanud aasta või kahene paigalseis, siis hakkad mõtlema, kas ikka teed õiget asja. Aga minuga seda ei juhtunud. Vigastusi polnud, sporti teha meeldis.

Kuni selle hetkeni, kui sul oli käes olümpiapäase (2000. aasta suveolümpiamängudele Sydneys) ja sa sinna ei läinud?

Jah. Kui sul on mingi unistus... Mis näite ma toon? Kui su lemmikauto on praegu siin ja sulle öeldakse, võta võtmed ja mine sõida. Aga sa komistad ja murrad jalaluu ja ei jõua sinnani. See on nii lähedal, aga .. ei ole ka. Oled selle nimel nii palju vaeva näinud ja tööd teinud... Ja sa ei taha sinna statistina minna, kuigi sul oleks õigus seda teha. Okei, sa ei tule olümpiavõitjaks, aga sa oled olümpial käinud. Mina seda kahjuks öelda ei saa.

Miks te siis panite treeneriga selle faksi teele, mis ütles, et sa ei tule? See oli ju üsna napilt enne olümpiat, umbes kuu.

Suuresti sellepärast, et olin kuulnud ja näinud, mis toimub sportlasega, kes läbi põleb. Tagantjärele öeldes, kelle asi see on. Mina olen sinnamaani jõudnud ja ma lähen ja olen. Aga tollel hetkel tundus äraütlemine õige, sest kui sa ei ole valmis endast 100% andma, siis võib vaid ette kujutada seda ajakirjanike teksti, mida sinu pihta tulistama hakatakse. See oli kahtlemata megaraske otsus, aga ometigi ma selle tegin.

Olles praegu siin, kus ma olen, ei ole ma tagantjärele kindel, kas ma seda nüüd uuesti teeksin. Sest tegelikult oli mul täielik õigus olümpiale minna. Olin normi täitnud. Kui vaatan neid eestlasi, kes põruvad, siis mõtlen, aga mis siis sellest? Ma olen selle saavutanud ja tahaksin saavutuse vilju maitsta. Läheb siis, kuidas läheb.

Kui kindel see oli, et sa sealt midagi ei saa?

Mu tolle hetke füüsiline rajavorm oli nõrk. Proovisin ennast realiseerida nii 400 kui ka 800 meetris, et kui ma näiteks 800 meetris põrun, siis saan proovida 400 meetrit, aga ka sellest ei tulnud midagi.

Tollaseid ajaleheartikleid lugedes tuleb välja, et nii sinu kui ka treeneri jaoks tuli üllatusena, et su vorm nii halvaks oli läinud. Mis siis juhtus?

Põhjus oli lihtne. Ma sain Marokos laagris olles tont-teab-millest viiruse, toidust või veest. Ja Eesti arstid ei suutnud seda kohe tuvastada. Aga kuna oli olümpiaaasta, siis läksime koondise peaarsti doktor Jontsevi kliinikusse, et aru saada, mis toimub. Seal tehti põhjalik vereproov ja tuli välja, et mul oli viirus, mis pärssis füüsilist pingutust. Tavainimesena ei olnud mul midagi viga, aga rajale minnes ei suutnud lõpuni pingutada ega seda pinget taluda.

Raske hetk.

Jah. Pehmelt öeldes.

Mis siis edasi sai? Ütlesid, et mingiks ajaks lõpetasid treenimise ära.

Kõige suurem probleem oli see, et ma ei saanud selle loobumise mõrust maigust lahti. Nagu enne ka mainisin, üks asi on füüsiline treening, teine on valmisoleku vaimne pool. Tundsin, et just sellest viimasest jäi mul vajaka. Me ei suutnud siis Eestist ka sellist spordipsühholoogi leida, kes oleks suutnud selle probleemi mu peast välja saada. Kui nii võib öelda, siis sellest saigi allakäik alguse.

Millal otsustasid, et aitab, nüüd on kõik?

Mis ehk kõige saatuslikumaks sai, oli see, et meil tekkisid lahkkelid treeneriga. Meie arusaamad eesmärkidest ja nende püstitamisest lahkesid järjest rohkem ja me ei saanudki sellest üle. Võimalik, et ma oleksin pidanud siis treenerit vahetama. Aga siis tiksusid peale juba teistmoodi täiskasvanuolu probleemid ja nii ma siis otsustasingi, et aitab küll.

Millal jooksmises viimati võistlesid?

Äkki juhtus see Tartus 2003. aastal, ei mäleta. Aga, et ma üldse sinnamaani välja vedasin... Samas oli selles väga suuri teeneid mu treeneril, kes suutis leida

sponsoreid. Mati Kallemets, Filee lihatööstus, turundusfirma Jungent ja teised. Kui neid poleks olnud, poleks ma vist üldse midagi teinud. Aga siis, kui mul oli ka väike Achilleuse vigastus ja olin nõksa aega spordist eemal olnud, tuli ka sponsoritele midagi tõestada. See pani mõtlema ja vaatasin, et pean vist oma elukorralduse ümber vaatama.

Ütlesid, et mõned aastad ei teinud sa spordis midagi. Kui pikk see paus oli?

Ei saa öelda, et midagi ei teinud, aga teadlikult hakkasin ennast uuesti liigutama aasta tagasi, 2016. aastal. Naljaga pooleks öeldakse ju, et kui mees on alla saja kilo, siis tal ei saa olla oma arvamust. Aga siis jõudiski kätte aeg, kus ma peaaegu juba võisin oma arvamust omada. Läksin kaalu peale ja mõtlesin, et nüüd aitab. Mulle ei meeldinud see, mida ma seal nägin. Ega meeldinud see, kes mulle peeglist vastu vaatas. Ja ma võtsin enese käsile.

Kui kaugel kahe minuti joon sinust praegu on? Võtad aega?

Ei. Aga vaatan, kuidas mul läheb. Võib-olla kunagi proovin enda lõbuks.

Sa ei ole oma peres ainus tugev sportlane.

Ma olen oma elus olnud mõned kümned korrad Eesti meister, aga vendade vastu, kes on maailmameistrid, ma ei saa. (Vennad Margo ja Madis Uusorg on vastavalt viie ja kahekordsed maailmameistrid naisekandmises.)

Meelis Tamre, minu konkurent 800m jooksus, käis Soomes ühel sellisel võistlusel ja võitis selle ära. Ka minu vend Margo jooksis 800m ja mitte kehvasti ja temal tekkis huvi, et oot, kui tema, siis miks siis mitte ka mina. Mu venna füüsiline vorm oli väga hea, nii et kui tema naisekandmise võistlustele läks, siis teistel ei olnudki enam väga palju teha. Tänu temale, ma arvan, hakati seal reegleid muutma. Nii näiteks on tema nimel Guinnessi rekord. Pärast seda muudeti naiste kaalukategooriad ära. Naisekandmist hakkas harrastama ka mu teine vend Madis. Kui Margo oli tööasjus ära, siis võttis Madis selle ala üle.

Kas sa ise ka oled tegelenud naisekandmisega?

Võistlusel olen ühe korra käinud. Võistlesin teatevõistluses, kus kolm meest pidid kordamööda ühte naist kandma. Tulime kolmandaks. Individuaalselt ei ole seda ala teinud. Arvan, et ma oleksin olnud hea ka sellel alal, aga seda tol ajal, kui ma olin hea ka muudel aladel. Seal aga on vigastuste oht ja ma üritasin vältida sellist tegevust, mida ma just ilmtingimata tegema ei pidanud. Kui ma võistlussportlane olin, siis ei saanud ma näiteks mäesuusatamist teha. Praegu mul on see võimalus.

Kuidas on juhtunud, et ühest perest, mis pealegi pärineb väikesest kohast nagu Nõva, on tulnud nii mitu Eesti ja maailmameistrit?

Ma arvan, et see on juhtunud tänu vanematelt saadud elutervele mõtlemisele. Arvan, et meil oli väga hea lastetuba. Mina olin 26-aastane, kui esimest korda purjus olin – öösel kella nelja ajal sõbra pulmast tülles. Suitsetanud olen elus ühe korra. Ja muidugi on vanematepoolne toetus olnud ääretu. Isa on naljatades öelnud, et sportlasgeenid on temalt. Ta olla olnud rajooni meistrivõistlustel kolmas kas 1000 või 1500-meetri jooksus. Väike täpsustus, et peale tema oli seal olnud ainult kolm võistlejat. Vanemad pole aktiivselt spordiga tegelenud.

Aga sport ja selle harrastamine on siiski geenides. Nüüd, kus mina ja mu elukaaslane Evelin enam aktiivselt trenni ei tee, võtavad ohjad üle järeltulijad. Tütar Mia Mireia tegeleb kergejõustikuga. Ta on võitnud TV 10 olümpiastarti vabariiklikul etapil esikoha 60m jooksus ja 60m tõkkejooksus. Talle meeldivad sprindid ja hüppealad, kuigi kõva potentsiaal oleks ka keskmaajooksus ja mitmevõistluses. Samas on ta veel nii noor, et sporti tuleb suhtuda kui mõnusesse mängu. Poeg Ron Andreas tegeleb jalgpalliga. Tabasalu Jalgpalliklubiga tulid nad eelmisel aastal U14 vanuseklassis Eesti meistriks. Loodan, et mis minul jäi kunagi tegemata, saavutamata, siis neil läheb paremini.

Kui sa oleksid praegu Nõval 6. klassi õpilane ja teeksid selle valiku uuesti, siis mis spordialaga hakkaksid tegelema?

Nõval ei ole mägesid, korvpalli jaoks peab olema meeskond, tennist seal ka mängida ei saa. Sprinditreeninguteks staadionit ei ole, jääbki ainult kesk- või pikamaajooks. Valiksin selle hea meelega uuesti.

Kui ma jooksan, siis sõltub see, kas ma olen hea või halb, ennekõike minust. Ei saa öelda, et suusad on kehvasti määritud või reketi spinn oli lödi või puri rebenes. Loomulikult võin joostes kukkuda, aga igasuguseid minust sõltumatuid segavaid tegureid on vähem. Kui seda õigesti teha, siis arvan, et see on ühtlasi ka kõige lihtsam viis enda vormis hoidmiseks.